

Wenn jemand eine Busfahrt tut

Av tannlege Nils Jacobsen

Mitt prosjekt var egentlig å sette meg inn i spanske forhold med utgangspunkt i Beevors tykke bok om borgerkrigen. Så hvorfor ikke en «all inclusive» påsketur til Katalonia? Jeg burde vel ha ant at dette var en reise for dem som søker selskap og partnerskap der det kan finnes: på bussen og i baren. Ikke et vondt ord om det, men her er noen typer:

PARTNERJAKT • En 70-årig bergenser forteller at han nettopp har mistet sin kone. Hun døde i november, sier han. Men så kommer det frem at den førtiårige barpiken fra Thailand, som han giftet seg med, har funnet seg en yngre kavaler her i Norge. Bergensen fikk mistanke fordi, som han sier: «når eg ville kjosse, så snudde hon seg bort». I tillegg har hennes slektninger erobret huset han bygget i hennes hjemland. Han erger seg intens, særlig over nylig å ha spandert nye bryster på henne. Men nå har hun fått permanent oppholdstillatelse og kan gjøre hva hun vil. Jeg er ikke sikker på hva som svir mest: tap av partner eller tap av midler, men mine kloke råd preller av. Han vil slåss med søksmål og advokater og forstår ikke at vinningen går opp i spinningen.

En 60-pluss-årig mann fra Nordvestlandet forteller en lignende historie med en russerinne i hovedrollen. Men han har akseptert tilstanden. Hans mer trofaste samboer er en 25-årig katt, som han viser meg bilder av. Han tenker av og til at nå må de komme seg til veterinæren. Men da ser katten på ham, så det blir ikke noe av. Mannen har en ansvarsfull jobb på et større industriforetak og er stolt av det, men

drømmer om pensjon. Han brøler som om han stadig kommanderer noen og sluker et ufattelig antall øl.

Begge er på jakt etter nytt kvinnelig selskap, og ettersom påsken skrider frem, ser det ut til å lykkes for begge to. Her finnes ingen aldersgrense. De syns at jeg er en treiging: ser du ikke de blikkene hun sender, hun der borte?

EN «LITTERÆR» KARAKTER • Så er det skikkelsen som jeg trodde eksisterbare i Arthur Arntzens univers: Nordlendingen som fan steiker i annen hver setning, plages med gebisset, slikker på kniven og glemmer servietten, forteller historier med seg selv i hovedrollen, som har vært en støver på kvinnefronten og som kommenterer høylydt og med sakkyndighet de nærmeste av arten. Til overmål står det ene øyet litt til siden. Samtidig er han vennligheten selv og har ingen anelse om at noen kan finne ham påfallende. Og han blir fornærmet når en skjeggløs mann med mage og pipestemme ikke vil ha ham ved middagsbordet sitt. «Evnukk» freser han. Men han er rørende når han forteller om hva «ho Hulda», samboeren, kunne finne på før hun kom på pleiehjemmet for sin Alzheimer. Og han uttaler «påmm fritt» hel korrekt.

ALLE ER Å FINNE I BAREN • Her er det sorgmuntre ekteparet som døden snart skal skille, her er de lystige enker med høy stemme og trang til å bestemme – og deres kontrast: to ektepar fra Østerdalen der kvinnene holder kjeft og mennene er store, trauste, langsomme og blide. Den ene blir frastjålet lommeboken, men fortrekker ikke en

mine. Sånt må man regne med. Her finnes også allviteren fra Grünerløkka med svart hår, fullskjegg, caps og skinnvest, han som kan diskutere hvilket som helst tema fra Sokrates til kontantstøtten. Han fryder seg over å bli motsagt og liker godt at han blir døpt Mullah Krekar. Kona holder seg noen benkerader på avstand, men beholder oversikten. Bartenderen klinger med klokken hver gang det vanker driks. Det klinger oftere og oftere ut over kvelden og røyktskyene står i taket.

Været egner seg ellers godt til sitte inne og pusle med mitt, men det eldre paret på naborommet er kommet hit for å leve ut sin alkoholisme. De slåss og remjer til alle døgnets tider. Jeg er redd at kvinnen skal bli kastet ned fra verandaen, men hun slipper unna med en utslått tann. Senere er de vekselvis venner og uvenner, men like høyroestet. De forlater rommet bare for å skaffe mer å drikke og registrerer ikke engang at de pisser på seg.

HJEMOVER • Så deler vi igjen hverandres nattlige ånde, hoste, snork og andre luftbårne avsondringer. Bussvertinnene må være sykepleiere og sørge for å få med seg problemparet. Den eneste smule fagperson i nærmiljøet er en psykolog, som anbefaler at alkoholinntaket bør fortsette på hjemturen, for ikke å utløse alvorlig abstinens og hjerteproblemer. Det stinker for jævlig i den vesle restaurantseksjonen. Psykologen sitter selv på en annen buss.

På motorveien blir vi sittende fast i snøstorm og trafikkaos. Det gir lange timer ekstra i bussen og tvilsomme betingelser for personer med gryende diaré og støle knær. Ølmannen vil ikke smitte sin nye venninne med sin dype forkjølelshoste og slår seg ned ved siden av meg. Det går som det må gå. Noen måneder etterpå ringer han. Hvordan det går? På sitt røffe vis sier han: «Det er kjekt å ha noken te - - -, men ho er så sjalu at eg får ikkje snakke med noken eg treffe på gata ein gong. Dette går ikkje».

MITT PROSJEKT? • All remjingen på naborommet utgjorde en passende lydkulisse til borgerkrigens redsler, men langt kom jeg ikke med mitt opprinnelige forehavende.

